

Arrest

nr. 225 851 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 26 maart 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2018 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Republic of Armenia

Identificatienummer in het Rijksregister: X

Verblijvende te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenote, de genaamde N. A. (RR 66.06.23 577-64) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° (...) 3° (...)"

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden de volgende bewijzen voorgelegd:

- *Attest betalingen werkloosheid A. N. 10.2017 tot 09.2018. Hieruit blijkt dat de Belg gedurende de periode oktober 2017 tot en met september 2018 een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen voor een netto bedrag van 14981,03 euro.*
- *VDAB Inschrijvingsbewijs afgeleverd op dd. 05.09.2018, met bevestiging dat A. N. werkloos is sinds 24.07.2013.*

Om deze werkloosheidsuitkering in aanmerking te nemen, dient de Belg aan te tonen actief op zoek te zijn gegaan naar werk of daarvan te zijn vrijgesteld. Als bewijs hiervan worden de volgende bewijzen voorgelegd :

- *een e-mail van de VDAB met een verklaring dat A. N. actief mee werkt aan zijn traject naar werk en dat hij bij elke gegeven afspraak op tijd aanwezig is.*
- *Bewijzen van het aanmaken van accounts of webprofiels bij interimkantoren (Start People, tempo-team, Accent jobs) dd. 07/01/2019 en bij Randstad dd. 04/01/2019*

Echter deze bewijzen zijn niet voldoende, gezien het geen echte sollicitaties betreffen, maar eerder online inschrijvingen bij interimkantoren. Deze bewijzen kunnen dan ook niet worden aanvaard ter staving van het actief op zoek te zijn gaan naar werk en kan de werkloosheidsuitkering niet worden aanvaard.

Gelet op het feit dat er in casu geen bestaansmiddelen voorliggen die, conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kunnen worden genomen, dient er niet te worden overgegaan tot het doorvoeren van een behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Tevens werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van betrokkene zelf en van andere personen. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.265 dd. 28.06.2016 en arrest RvS nr. 236.022 dd. 6.10.2016).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto art. 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“

2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische partner van verzoekster die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Pari. St. Doc 51-2478/001 p. 48).

De bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste - en zulks conforme art. 40ter Verblijfswet.

Momenteel bedraagt dat 1.505,78 EUR EUR. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijs.

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C-578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

Verwerende partij heeft dit in het voorliggend geval wel gedaan door de werkloosheidsuitkeringen van verzoekster haar echtgenoot niet in aanmerking te nemen door louter op subjectieve wijze te gaan stellen dat de echtgenoot van verzoekster niet actief op zoek is naar werk.

Immers blijkt overduidelijk uit een attest van de VDAB dat verzoekster haar echtgenoot actief mee werkt aan zijn traject naar werk en dat hij bij elke gegeven afspraak op tijd aanwezig is.

Dit betekent dat hij - in tegenstelling tot de summiere zienswijze van verwerende partij - degelijk actief op zoek is naar werk.

Waarom een dergelijk primordiaal document, waaruit onstuitbaar blijkt dat de echtgenoot van verzoekster actief mee werkt aan zijn zoektocht naar werk buiten spel wordt geplaatst is niet duidelijk. Verwerende partij moet eerst een hehoefteanalyse maken van het gezin.

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een hehoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet afdoende heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan.

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan-doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoekster bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten uit arbeid van verzoekster zelve inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd en heeft verwerende partij de inkomsten van andere gezinsleden van verzoekster buiten beschouwing gelaten.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische echtgenoot en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. W 1982 -1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°0 juncto art. 40ter van de vreemdelingenwet;*
- artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.*

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar

beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden weigeringsbeslissing is het resultaat van een aanvraag die de verzoekende partij had ingediend met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.(...)”

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1

[...]

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In haar enig middelenonderdeel stelt verzoekende partij dat haar echtgenoot weldegelijk zou hebben aangetoond actief op zoek te zijn naar werk. Zij verwijst hiervoor naar het attest van de VDAB met betrekking tot het traject van haar echtgenoot.

De bestreden beslissing heeft dat als volgt beoordeeld:

“Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden de volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest betalingen werkloosheid A. N. 10.2017 tot 09.2018. Hieruit blijkt dat de Belg gedurende de periode oktober 2017 tot en met september 2018 een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen voor een netto bedrag van 14981,03 euro.

- VDAB Inschrijvingsbewijs afgeleverd op dd. 05.09.2018, met bevestiging dat A. N. werkloos is sinds 24.07.2013.

Om deze werkloosheidsuitkering in aanmerking te nemen, dient de Belg aan te tonen actief op zoek te zijn gegaan naar werk of daarvan te zijn vrijgesteld. Als bewijs hiervan worden de volgende bewijzen voorgelegd :

- een e-mail van de VDAB met een verklaring dat A. N. actief mee werkt aan zijn traject

naar werk en dat hij bij elke gegeven afspraak op tijd aanwezig is.

- Bewijzen van het aanmaken van accounts of webprofiels bij interimkantoren (Start People, tempoteam, Accent jobs) dd. 07/01/2019 en bij Randstad dd. 04/01/2019

Echter deze bewijzen zijn niet voldoende, gezien het geen echte sollicitaties betreffen, maar eerder online inschrijvingen bij interimkantoren. Deze bewijzen kunnen dan ook niet worden aanvaard ter staving van het actief op zoek te zijn gaan naar werk en kan de werkloosheidsuitkering niet worden aanvaard. Gelet op het feit dat er in casu geen bestaansmiddelen voorliggen die, conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kunnen worden genomen, dient er niet te worden overgegaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.”

Verwerende partij acht deze beoordeling in het licht van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken geenszins kennelijk onredelijk. Immers dient nogmaals benadrukt te worden dat uit het inschrijvingsbewijs van de VDAB blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij al minstens sinds 24 juli 2013 niet meer is tewerkgesteld en zij voor de rest enkel maar documenten heeft neergelegd die aantonen dat de echtgenoot van verzoekende partij accounts heeft aangemaakt op de websites van verschillende interimkantoren op 07.01.2019 en 04.01.2019, dat wil zeggen na het indienen van de aanvraag gezinshereniging van verzoeken partij.

Het is aldus geheel redelijk te stellen dat de echtgenoot van verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Door opnieuw te verwijzen naar de voorgelegde stukken, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Het is namelijk niet omdat men enkele kleine stappen ondernomen heeft om zich te gaan aanbieden voor werk, dat men ook een reële kans maakt op tewerkstelling. Het loutere geval dat verzoekende partij het niet eens is met verwerende partij volstaat uiteraard niet om de bestreden beslissing te vernietigen.

Gelet op de duidelijke wettelijke criteria en gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben geoordeeld dat eraan niet is voldaan, is het middel in die mate niet gegrond. Nu de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze heeft gesteld dat geen rekening kon worden gehouden met de werkloosheidsuitkering omdat niet was aangetoond dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk –zoals uitdrukkelijk vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd waar zij van oordeel is dat een behoefteanalyse had moeten gedaan.

In zoverre verzoeker nog stelt dat ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, wijst de verwerende partij nog op volgende bepalingen in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verwerende partij benadrukt nogmaals dat de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse zich slechts opdringt voor zover vaststaat dat er sprake is van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die stabiel en regelmatig zijn doch die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Verzoekende partij slaagt er niet in de vaststelling van het bestuur - dat in casu geen bestaansmiddelen voorlagen die, conform hetgeen is bepaald in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking konden worden genomen – aan het wankelen te brengen. Aldus maakt zij evenmin aannemelijk dat in casu het bestuur ten onrechte niet is overgegaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse. Wezenlijk heeft zij in deze situatie ook niet het vereiste belang bij haar grief dat verweerder nader had dienen te bepalen welke bestaansmiddelen voldoende zijn om in de behoeften van zijn gezin te voorzien. Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die verweerder vermogen in aanmerking te nemen, kan verweerder immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die zij wenst te vervoegen te voorzien (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet in hoofde van de

referentiepersoon, diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van diezelfde wet. De gemachtigde van de bevoegde Minister diende in casu dan ook geen verdere "behoefteanalyse" te doen of daarover verder te motiveren (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden zij stelt dat verwerende partij had moeten nagaan of de burger zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat de verwerende partij de werkloosheidsuitkeringen van haar echtgenoot niet in aanmerking heeft genomen omdat zij stelt dat de echtgenoot van de verzoekende partij volgens haar niet actief op zoek is naar werk. De verzoekende partij stelt dat duidelijk uit een attest van de VDAB blijkt dat haar echtgenoot actief mee werkt aan zijn traject naar werk en dat hij bij elke gegeven afspraak op tijd aanwezig is. Dit betekent volgens de verzoekende partij dat hij - in tegenstelling tot de summiere zienswijze van de verwerende partij – wel degelijk actief op zoek is naar werk. Waarom een dergelijk primordiaal document, waaruit onstuitbaar blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij actief mee werkt aan zijn zoektocht naar werk buiten spel wordt geplaatst is volgens de verzoekende partij niet duidelijk.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend

krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...). De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)"

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° (...); 2° (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

De verzoekende partij diende in casu een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, namelijk in functie van haar Belgische echtgenoot. De verzoekende partij is ouder dan 21 jaar en moet dan ook aantonen dat zij ten laste valt van haar Belgische echtgenoot. Zij moet daarom aantonen dat haar echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het is verder niet betwist dat de echtgenoot van de verzoekende partij op het moment van de aanvraag werkloos was. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de werkloosheidsuitkering alleen in aanmerking wordt genomen indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat zij de beoordeling in het licht van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken geenszins kennelijk onredelijk acht. Immers dient volgens haar nogmaals benadrukt te worden dat uit het inschrijvingsbewijs van de VDAB blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij al minstens sinds 24 juli 2013 niet meer is tewerkgesteld en zij voor de rest enkel maar documenten heeft neergelegd die aantonen dat de echtgenoot van verzoekende partij accounts heeft aangemaakt op de websites van verschillende interimkantoren op 07.01.2019 en 04.01.2019, dat wil zeggen na het indienen van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij. Het is aldus volgens de verwerende partij geheel redelijk te stellen dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Door opnieuw te verwijzen naar de voorgelegde stukken, slaagt de verzoekende partij er volgens de verwerende partij geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Het is volgens de verwerende partij namelijk niet omdat men enkele kleine stappen ondernomen heeft om zich te gaan aanbieden voor werk, dat men ook een reële kans maakt op tewerkstelling. De Raad stelt vast dat deze argumentatie een a-posteriori motivering uitmaakt. Nergens in de bestreden beslissing is immers terug te vinden dat uit het inschrijvingsbewijs van de VDAB zou blijken dat de echtgenoot van de verzoekende partij reeds sinds 24 juli 2013 werkloos is, noch dat hij na het indienen van de aanvraag pas zijn accounts heeft gemaakt op de websites van de interimkantoren. Bovendien bepaalt artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat de werkloosheidsuitkering in overweging wordt

genomen indien men aantoont dat men actief naar werk zoekt, en niet, zoals de verwerende partij voorhoudt indien men *“een reële kans maakt op tewerkstelling”*.

Vooreerst wijst de Raad er op dat het administratief dossier onvolledig is. De aanvraag van de verzoekende partij is terug te vinden in het administratief dossier, echter ontbreekt elk spoor van de documenten die de verzoekende partij heeft neergelegd ten bewijze van de actieve zoektocht naar werk. Er is enkel een synthese document terug te vinden waarin het volgende vermeld wordt: *“bestaansmiddelen Belg: attest betaling werkloosheid 10.2017 tot 09.2018 hieruit blijkt dat de Belg gedurende de periode oktober 2017 tot en met september 2018 een werkloosheidsuitkering voor een netto bedrag van 14981, 03 euro (sic); een e-mail van de VDAB met een verklaring dat A.N. actief meewerkt aan zijn traject naar werk en dat hij bij elke gegeven afspraak op tijd aanwezig is; VDAB inschrijvingsbewijs afgeleverd d.d. 05.09.2018, met bevestiging dat A.N. werkloos is sinds 24.07.2013 en activeren accounts bij interims d;d. 07.01.2019 en webprofiel 04.01.2019”* De Raad kan aldus de inhoud van de neergelegde stukken niet verifiëren. De verwerende partij motiveert zelf in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij een e-mail van de VDAB heeft voorgelegd met een verklaring dat haar echtgenoot *“actief mee werkt aan zijn traject naar werk en dat hij bij elke gegeven afspraak op tijd aanwezig is”*. Daarnaast heeft de verzoekende partij volgens de verwerende partij bewijzen bijgebracht van het aanmaken van accounts of webprofielen bij interimkantoren, zoals Start People, Tempo-team, Accent-jobs, en Randstad. De verwerende partij acht deze bewijzen echter onvoldoende, gezien het geen echte sollicitaties betreffen, maar eerder online inschrijvingen bij interimkantoren. Deze bewijzen kunnen volgens de verwerende partij dan ook niet worden aanvaard ter staving van het actief op zoek te zijn gegaan naar werk. Daarom kan de werkloosheidsuitkering volgens de verwerende partij niet worden aanvaard.

De Raad acht het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig van de verwerende partij dat zij uit een e-mail van de VDAB, die de echtgenoot van de verzoekende partij begeleidt in zijn zoektocht naar werk, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de echtgenoot van de verzoekende partij *“actief mee werkt aan zijn traject naar werk en dat hij bij elke gegeven afspraak op tijd aanwezig is”*, afleidt dat hieruit niet kan afgeleid worden dat de echtgenoot van de verzoekende partij actief naar werk zoekt. De mensen van de VDAB, die de echtgenoot van de verzoekende partij begeleiden in zijn zoektocht naar werk, verklaarden immers net het tegenovergestelde. De reden die de verwerende partij geeft om deze verklaring van de VDAB, naast de inschrijving bij verschillende interimkantoren, naast zich neer te leggen, namelijk dat het geen echte sollicitaties zouden zijn, is kennelijk onredelijk.

De verzoekende partij maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2019, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU